

Womhaj Bóh!

Czyisko 20.
19. meje.

Lětnik 11.
1901.

Szerebiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy sobotu w Szmoleriesz knihićizjeczerni w Budyschinje a łu tam dostacź sa sztwórtlětnu pschedpłatu 40 np.

Gradi.

Jan. 7, 34.

Wy budźecze mje pytać a njenamacać, a hdźeż ja łuym, tam njemóžecze wy pschińcź.

Njedzela Gradi ma swoje mjeno se kedmeje sztućki łuym a dwazyteho wjalma: Knjeze, łuysch mój hlóš, hdźeż ja wołam; łuim ło nade nnu a wułuysch mje. W zyrkwiny m lěze je czaš wułuyschenja a dopjelnenja pschińchol. Woze špicze ja nami a łuwjatki psched nami: Šhrystuš je horjestpil ł swojemu Wótzej a sezele dele na łuwet swojeho Ducha. Czaš wołanja a šdychowanja je nimo: Wótzow nadzija je dopjelnenja, dušchow šdychowanje je wułuyschane, płody Šhrystušoweho semiskeho džela łu frake a pschekrašnjem Šsyn Woži łuym je dele na semju, kiz pod tutym njebeškim deschom wyška łaz wožni. A šchtóž lubuje žiwjenje našeho Knjesa Jesom Šhrysta, posbėnje w tutym krašnym czašu swoju wutrobu a woła: exandi, łuysch, Knjeze, mój hlóš a daj mi wot twojeho bohaktwa. O, bratšja a šotry w Šhrystušu, wukupče hnadny czaš, kiz je wam daty. Šchtóž ło šakomdži w kórtkim žnjowym czašu a pscheposdže pschińdže, wostanje prošny a woła podarmo: wułuysch mje. Na nim ło wjele wjazy dopjelni Šhrystušowe šlowo: wy budźecze mje pytać a njenamacać, a hdźeż ja łuym, tam njemóžecze wy pschińcź.

Šalostne šlowo! Abo njeje šalostne, hdźeż dušcha teho Knjesa pyta a njenamaca, hdźeż ło žedzi po Šhrytu-

šowej bliškoszi a njemóže tam pschińcź? To je dušche łuymerež. Wy wěmy, ło tón Knjes praji: pytaće a wy budźecze namacać, a hdźeż ja łuym, dyrbi mój wuczomnił tež być. Ale to ł pscheczalam prajene šlubjenje ło pschewobroczi do hroženja, hdźeż tón šastoreženy Knjes ł pscheczalam rěczi. Se nam wuzitue, druhdy tež na Šhrystušowe hroženja a warnowanja kedybowac: wy budźecze mje pytać a njenamacać, a hdźeż ja łuym, tam njemóžecze wy pschińcź.

Šslowo je rěczane ł Farisejškim, kiz łu teho Knjesa, swojeho Mesiaša šaczšnyli. Šhrystušowy czaš bėšche ša nich žnjowy czaš, czaš dopjelnenja wšittkich jich nadzijow. Ale něł je hnadny czaš ša nich nimo. Šhrystuš budže pod jich ruku wumrjecz a njebudže wjazy ł uim rěczecz. Dženša steja hišcheze ł wobtwjerdzenej wutrobu psched nim, ale to budže hinał. Woni budža wščitzy hišcheze łuypocž swojeho hidženja pošnacž, hdźeż w nusy swojeje dušche podarmo šbóžniła pytaja, hdźeż na rospadankach šwjateho mēšta huzdenja swojeho Boha widža, kiz je jich wot šebje štorczil. Těhdom budža prajicž: wułuysch mje, Knjeze, ale njeje žane wułuyschenje. W jich wuščomaj budže jako wotmoltwenje klinecž Šhrystušowe džensnišche šlowo: wy budźecze mje pytać a njenamacać, a hdźeż ja łuym, tam njemóžecze wy pschińcź.

Šchtóž je wo Farisejškich pišane, njeje nam pišane, ło bychmy na nich šwarili a Bohu ło džakowali, ło nješny tajzy — runje to je farisejške wachnje, — ale to je nam pišane ł warnowanju. Šchtóž hnadny czaš

fatomdži a njebjestemu deščezje nimu hieč dawa, shtóž w spodobnym čašu sboža, kotryž Khrystuſhowe ſjewjenje pſchinjeſe, nje woła: exaudi, to je wuſlyſch mje, temu meſeže hodžina pſchináže, w totrež jemu to žel budže, dokelž pyta a njenamaka, čže pſchi Khrystuſu byč a k njemu pſchinicz njemóže. Nable je čaſ ſboža nimo a mečzna nóž pſchichla. Shtóž w spodobnym čaſu teho Knjeſa pytal njeje, to tež w ſlym čaſu njemóže. Sabyte ſu modlitwy mlodoſeže, ſabyty pucz, kiž k Jeſuſej wjedže. A jeli ſo tež hudy ſłowo namakaja: wuſlyſch mje Knježe, ſmil ſo nade mnu, a jeli ſo tež woczki widžitej pucz: tón Knjeſ njeje wjazy tu. Kak žalóſtnje, hdyž w ſmjertnej hodžinje ſwedomje wotuczi a čaſ je pſchekrótki, ſbóžniſka namakacz. Kóždy njeje na ſmjertnym ložu tak ſbožowny kaž ſchachar na ſchizju, kotrehož Knjeſowa bliſkoſež roſ-ſwétluje a Knjeſowe ſłowo do paradieſa pſchepadži. Čłowjekeje je poſtajene junu wumrječ, potom pať to budjenje. Či k prawizy džeja do žiwjenja, či k lěwizy do ſkaženja. Njejeli jedyn w žiwjenju Khrystuſa, ſmil-neho ſudniſka pytal, nětł meſeže jeho pyta. Ze-li jedyn w žiwjenju pſched Khrystuſom čeknył, čže nětł meſeže pſchi nim byč. Ale hlubina je wobtwjerdžena mjeſ nim a mjeſ Khrystuſom, mjeſ helu a njebjefami, a hdyž ſatamana duſcha woła: wuſlyſch mje, Knježe, kinczi pſches hlubinu jenož to jene žalóſtne wotmolwjenje: wy budžeče mje pytač a njenamakacz, a hdyž ja ſym, tam njemóžeče wy pſchinicz.

Čsnano je hižo nětloty mjeſ nami tak daloko, ſo tuto Khrystuſhowe ſłowo wot njeho płačzi. Ale hiſcheže je čaſ, ſłowo hroženja pſchemobrocicz do ſłowa ſlubjenja. Daj ſo napominacz, daj ſo ſakhowacz pſches ſłowo hroženja. Poſbėhñ ſwojeje woczki w tutym požohnowanym ſwjatkowym čaſu, w kotrymž je Jeſuſ tebi tak bliſko a pſched tobu roſkladuje ſwoje žyłe bohatſtvo na wėcznych kublač. Proſch ſwjateho Duſcha, ſo by tebi woczki woczimil a ty widžal ſwoje ſbožo, ſo by tutón ſwjaty čaſ byl tež ſa tebe čaſ wuſlyſchenja a dopjelnjenja, w kotrymž Jeſuſa namakaſch a pſchi nim woſtanjeſch, hacž ſkóncznje tam dońdžeſch, hdyž wón je, do kraſnoſeže. O Knježe, wuſlyſch naſ, hdyž tebe dženſa proſymy wo hnadu, ſo by wėcznje wot naſ woſtało tvoje žalóſtne ſłowo: wy budžeče mje pytač a njenamakacz, a hdyž ja ſym, tam njemóžeče wy pſchinicz.

Čſlyſch, kak wěrna
Duſcha ſwěrna
Čpěwa i žylej wutrobu,
Tvojich džečzi
Kak na ſwěczzi
Kherluſche a hloſy du:
Daj ſo nam'facž, daj ſo nam'facž,
Čo ſo k tebi pſchecziſchežu.

Samjeñ.

Puczowanie po Božim piſmje

abo

čajte myſle nadendžeč, Bože ſłowo čitajo.

Podawa ſwěrný čitač „Pomhaj Wóh-a“.

1. kniži Móſaſhowe, 22. ſlaw.

(Potraczowanie.)

Hdyž bėſche ſo wiſcho to ſtało, ſo bė Abraham meł ſwój wótzyñ kraj a ſwoje pſcheczelſtvo wopuſchicz a napoſledk tež ſmaela, ſwoje čželo a kraj, je ſwojeho doma wuhnač, bė jeho

ſautſkowne žiwjenje we wěre pſches dotalne wodženja Božeje hnadu tak ſpėchowane a poſlynljene, ſo Wóh Abrahamu ſpytowanuſchi najhórtſchu pruhu jeho žiwjenja we wěre a poſlyſchnoſeži hėbi žadaſche. Wón džeſche k njemu w nozy wo ſnje abo we widženju: Abrahamje! A wón wotmolwi: Glaj, tu ſym ja.

Poſlyſchnoſež we wěre domjedže Abrahamu do zuſeho kraja, ponižny we wěre džeſche ſwojemu wujej Čteje i pucza pſchi ſwadže, ſylyny we wěre poraſy je 318 mužemi ſchtyrojch pohaniſch kralow, wobtruczeny we wěre ſkožowaſche ſo na Bože ſlubjenje, rėčjeſche-li jemu tež jtrowy čłowiſti roſum a wſchė naiſhonjenje w Božej ſtwórbje napschecziwo, roſſbudženy we wěre wukonjeſche Božu kañju, ſo ma kóžde muſſe byče wobtrėcacz, ſhrobky we wěre wuproſy wot Boha wumóženje ſa Sodom pod ſtajnje pomjenſchenymi wumėnjenjemi, wjeſeły we wěre pſchija a pomjenowa a wobrėja wón ſlubjenego ſyna, ſwěrný we wěre poniži ſo po Božim poruczenju pod Sarahinu wolu ſaſtoreziwoſchi ſmaela i Ħagaru, džakowny we wěre hadži wón tam, hdyž bėſche Abimelech wo jeho pſcheczelſtvo proſyl a jeho dary pſchijał, tamarisku Bohu wėcznje ſwěrnemu, — nětłole ma ſo jeho wěra hórko wuſpytowač, ſo by ſo dohyczeſki we wěre wopokaſal a ſo by byl po tym mytowaný.

Čpytowanje je wchudžom tam, hdyž ſo na nětłoho ſe ſamýſtom ſamėriſch, ſo by ſo hódny wopokaſal abo miſnył.

Čžet ſpytuje, ſo by ſanicžal; Wóh ſpytuje, ſo by kónowal. Wón ſpytuje pať jenož tyč, koſkiž ſu hižo wupruhowani a ſpėchowani.

Dotho bėſche ſo Abraham nadžal, ſo jemu Wóh ſwoje ſlubjenje ipožči, po dohym čaſanju bėſche ſo jemu ſlubjeny ſyn narodžil; nětł bėſche wón žadoſež Abrahamoweho žiwjenja. Č njewuprajomnymi čžuczemi luboſeže, počjeſčowanja ſa ſačžuća, ſo maja ſo i nim wažne wėzy podacz, gladajche na ſaaka, kotrehož bė Wóh hižo do jeho naroda pſches ſłowa a ſtuſki pſchedewſchėmi čłowjeſami wuſnamjenil; i njewuprajomnej radoſežu wuhlada jeho pſched woczomaj jako živy a najwohėbniſchi wopokaſ ſpodžiwneje bójſeje ſwjatoſeže. Gladajzy na to, kak bo džečjo, hólz a ſkóncznje mlodženz wurwiwaſche, pſchihladowaſche wón čžicho potraczowazemu roſwivanju wulleho ſwjateho potajſtwa, i kotrehož mejeſche ſo ſa jeho wėczne wjeſełe ſbože a žohnowanje ſa wſchė čłowjeitwo ſjewicz. Kaž njebė ničtł moht hinal woczakowač, tak ſo ſta: Č ſaaka bu ſwjaty, na bójſe ſmyſlený čłowjek, kotryž krocjeſche do nanowych ſtupow na puczju wěry. Tak bėſche Abraham wulzy wobſboženy čłowjek pſched widčėm ludom a pſched kóždym jeñiſtim wótžom. W tutym žiwjenſkim poſtoju a wjeſelu ſaſlyſchi wón Wóſſki hólz: Abrahamje! wótžwo wiččėch narodow! Če ſbóžnym wjeſelom, ſo jeho Wóh i nowym mjenom woła, do kotrehož bė wulle ſlubjenje ſałožil, ſa kotrež bėſche jemu jeho ſaak ſa ſarufowanje a wobtruczenje daty (— a ſnano woczakowaſche tež, ſo nětłowu wjeſelu doſtanje —) wotmolwi: Glej, tu ſym! — a nětł wuſlyſchi i Božeho rta ſłowo, kotrež wiſchu duſchu roſčėže, kaťež ſwjaty čłowjek i erta wėczneje luboſeže hičče nıhdy njeje wuſlyſchal.

A Wóh džeſche: Wmi wiſchal ſaaka, tamne džečjo, kotremuž je ſo kóždy čłowjek džiwal, twojeho jeničteho ſyna, na kotrehož je dopjelnjenje mojeho ſlubjenja ſałožene, a kotrehož ty teho dla žyłe woſebje lubujeſch, a dži do kraja Worija w horojtej Salamiſkej ſtronje a woprui jeho tam ſa ſapalny wopor na jenej i horow w tamniſchej ſtronje, wo kotrež budu ja tebi prajicz.

Č wotpohladom wubudža Wóh w Abrahamje najpriedy wſchė mozy luboſeže, i kotrež wón tole džečjo lubowaſche, doniž jemu ſwoju kañju njeba, dokelž čžyſche jeho ſpytowač, to rėka, ſo čžyſche jeho do hórteho bėdženja mjeſ jeho čžuczemi ſaplečč a ſkóncznje tam domječ, hdyž mejeſche luboſež k džečju zoſacz pſched luboſežu k njemu, k Knjeſej.

Kraj Worija — tole mjeno njenaložuje ſo dale wjazy ſa kraj, ale jenož ſa horu, na kotruž bėſche ſo Boža ſwjatniža pſches Salomona natwarika. Tale hora bėſche ſo i džiwanjom na tónle podawl ſa ſwjatnižu Božu poſtajiła. Mjeno rėka po ſerbſtu: „Poſaſana pſches Jehovah“ a počahowaſche ſo najpriedy na ſpodžiwne ſnamjo i boranom, pſches kotrehož bu ſaak ſwumóženju, dokelž bė runje tole ſa Abrahamu ſarucenje pſchi tutym podawku, pſches čžož je Wóh ſwoje ſlubjenje wobtruczil a Abrahamowi wěru kónowal. Pſches to, ſo bė Worija poſdžiſcho hora ſa ſwjatnižu, doſta mjeno hiſcheže woſebity ſamyſł.

(Potraczowanie.)

Powołanje, prawohczińenje a śwjeczenie.

(Stónceńenje.)

Š tym njeje wujamŕnjenje, so, runjež niž lubo sbožnošće, tolu jeje stopień a sšhodzeńt hōbu wotw:huje — niž wot jenotliwych skutkow, ale wot śwernošće a pilnošće. I kotrejž je kŕhešcijan w śwjeczenju kŕhystuša hō woblekł a ištož bē wot njeho dostał, w žiwjenju wopolašował a wudokonył. Sbožni hū wšchaf skónčnje wičitzu wušprawnjeni, tež schachaj, kiz je w poškudnej hōdžinje jako wopalenz i wōbhuja wumōženy; ale tōn, kotryž je na iakład we wušprawnjenju a nowym narodže sapoložene šloto, šlěboro a drohe kamjenje natwarjował, kŕhystuša hō woblekł a w hwojim žiwjenju a skutkowanju pscheditajal a wopolašował a po tym widži, so tu pruhu wēčnošće wobsteji, je wēšće sbožnišči, dužli tōn, kotryž je na iakład we wušprawnjenju a nowym narodže sapoložene dejenow, hyno, šlomu natwarjował, w hwojim žiwjenju a skutkowanju bōle je hēbje dužli i kŕhystuša čerpal a po tym widži, so štut jehō žiwjenja žyle abo i wjetšcha we wulfej priuhy wēčnošće rosbehnje a do ničeho rospluhnje, a wōn jenož taf nēfat nahe žiwjenje wukhowa (1. Kor. 3, 11—15). A tōn, kotryž se hwojim puntow džeħacž puntow nadobhwa a mōž nad džeħacž mēštami dojtawa, je wēšće krašnišči a sbožnišči dužli tōn, kotryž pjecž puntow nadobhwa a je nad pjecž mēštami (Lut. 19, 13. 16—19). Wšchi stopjenjad a sšhodženkach sbožnošće wšchaf hišćeže druhe wēzy hōbu štutkuja, kotrejž se śwernošću w śwjeczenju ničzo činičz nimaju, woħebje wyħološēž darow wot Boha po jehō woli wudželenych, kaž pschinarođženych darow, taf darow hwojateho Ducho; tola hmemy prajicž: je iastup i sbožnošči jenož na wušprawnjenje iakoženy, sšhodženk sbožnošće, stopień krašnošće mjes druhim tež wot śwernošće, pilnošće a štutnošće w śwjeczenju wotw:huje.

Samēr a wottuŕnjeny tōnz śwjeczenja ničzo druhe njeje dužli hwojatočz, dopjelnjenje praštareho šlowa Božeho na Boži lud: *Wj durbicze hwoječi hucž, pschetož ja hym hwojaty.* „Wohwoječeny w kŕhystušu Jesušu“ je kŕheženy, hižo wot spocžatka hēm, dokelž je jemu kŕhystušowa prawdošēž pschilicžena a do njeho kŕhystušowe žiwjenje iaschēžepjene; ale „hwojaty“ w poŕnym smyśle ma halle byčž, i temu je powoľany (1. Kor. 1, 2). Tātōn samēr je potom dozpitu, hdyž je stary čłowjek žyle wušlēczeny, hrečž žyle wotpoľony a wičitto nowe ičžinjenje, kŕhystuš žyle do wutrobny, byčža a jadžerženja iatworjeny, žyly čłowjek do kŕhystušoweho suanjenja pschekrašnjeny, taf so wōn, runjež we wobrasu hwojeje woħebiteje woħobny, tola pak čžišēže, jashnje a hjes lkufošēže kŕhystušowu krašnošēž wotbdušēžujuje. Tajka woħoba i kŕhystušowym žiwjenjom žyle wupjelnjena a pichewšata, w žiwjenju wušpytana je dokonyany kŕhešcijanski wuras. Šo tātōn samēr w hwojej wyħološēži a krašnošēži w semiškim žiwjenju hō njemōže dozpicz, je tola jashne a hō tež nihdže po prawym njeprēje. Tola nēlotji wo kŕhešcijanškej dokonyanošēži rēčža, kotraž mohla hō we wēštnym nastupanju hižo tu na semu dozpicz a w tym wobsteji, so hrečž drje jako pschinarođženy hrečž, ũa nashilnošēž, we wutrobje hišćeže wostawa, ale žyle pschewinjeny, taf so hō njemōže wjazy w jenotliwych pschicžinjenych hrečchach hjewicž, wjele bōle lubošēž i Bohu žyly wutrobu wupjelnuja a kōžde hibanje a wuštopowanje žiwjenja wobkružujuje.

Tajke mēnjenje njeje hišćeže i dorosčenju wo mozy hrečcha pschicžilo a njeje ani se hwojatym pišnom ani i kŕhešcijanškim nashonjenjom psches jene. Pižo to, so Jesuž w pjatej proštwje Wōtēže nashcha hjes wumēnjenja jako nēšchto, ištož hō hamo roŕnym, wupraja, so maju jehō wučēžobnizy kōždy čžaž wo wodacže hwojich winow proħyčž, je iasudženje tamneje wučēžy wo dokonyanošči; a so Jan, hdyž (1. Jan. 3, 6. 9.) wučēži, so ištož je hō i Boha narodžil, njeħrešči, to taf njemēni, so i žyła žaneho hrečcha wjazy nječžini, ale taf, so wjazy na stejishēžu hrečchenja nješēji, ale w stejishēžu hnadny a hwojeczenja, to najlēpje widžimy, hdyž druhe mēšina teho hameho lista pschirumamy: 1, 8—10; 2, 1. 2. Kajteho rošoma bychu tež hewaf stejne napominanja „moħēže stawy na semu“ (Kol. 3, 5.) a „wotpoľožēže stareho čłowjeka“ mēle? Šak by Jakub na wujnacže pschischoł: „Wj wičitzu wjele hrečchimy“ (Šak. 3, 2)? „Niž jako bych to hame hižo iaschijal abo hižo dokonyany był“, praji Pawoł (Šil. 3, 13.), „ja honju pak sa tym“, a potom pschistaji (šak. 15): „Šak wjele naž je dokonyany, čži hēbi taf myšlmy“, mjenujžy taf, so kŕhešcijanštu dokonyanošēž w pōnacžu hwojeje njedokonyanošēže a w honjenju sa dokonyanošēžu pytamy a niž w mēnjenju, so hmy dokonyani. Šinacšeje dokonyanošēže hwojate pišmo nje-

šaje. A hdyž hwojate pišmo hamo wo mužach kaž Petra (Gal. 2, 11—13), Pawoła a Barnabašu (Šap. 11, 39; 23, 3—5) jenotliwe smylenja psches šlowo a štut powjēba, ma to wēšče tež i napšēčža tamnej wopacžnej wučēžbe wo dokonyanošči hwoju woznošēž. A kŕhešcijanške nashonjenje dže tež pokazuje, so tajzy kŕhešcijenjo, kotrymž čhyli najpriōdny čžešēž wēšēje kŕhešcijanške dokonyanošēže pschipošnacž, tutu štwalba najrašnišēho wotwofahuja na hwoje wšchelafore šlombdy a hmylki pokazujo, so pak tajzy, kiz hū pschisħileni, tuteje štwalby hō mozowacž, nam na žane wachnje iacžišchēž nječžinja, jako bychu tež jenož nēfat dokonyani byli.

D. Wroćak, jarał w Šrodžišchēžu.

Šħerlufy wo Božim domje a hwojatej semu.

Šlōk: Šħrōž Bohu wješchenumu hō poda.

1. Mōj. 28, 13. 17.

Hdyž Jakub wotuczi se španja
A Boho woħnje widžal bē,
Hdžež ležal bē wōn hačž do ranja.
„Tu Boži dom“ džešče,
„To mēsto tudy hwojate je
A wrota hū tu njeħešē“.

1. Mōj. 3, 1—6.

Ach, rospomimy hēj tež te šlowa,
Kiz Mōjshah šħisħal w pulcžinje,
Hdžež Wōh i wohnjowoh' tekta woła
Wšchi Božej horje Šorehje
O, huj hō čzišē, Mōjshah
Ta semja tudy hwojata jo.

(Š tymaj dwēmaj šħtucžkomaj pschiruma hō kŕhešcijanška žyrkej.)

Ach, huj hō čzišē teho hrečha,
Ta semja tudy hwojata je,
Kiz Boži dom a hwojata pucha
Tu i Božej čžešēzi pschilicžije
Duž, kiz hō we nim hromadža
Ššo hwojich hrečchow roškaja.

O, čłowcže rospomii hēbi hweru,
Hdyž w Božim domje pschewywałš
Hačž pravu dobru twjerdu wēru
A lubošēž i Božom' štrown maich,
Kiz pređat do naž wušhwa
Psches lubošēž Anješa Jesuša.

Duž kedžbuježe, išto hħerlufy wuczi,
Kiz hēbi jōn tu čžitacže,
Šak Boži hwojaty Duch naž nuczi
A Jesuž kōždoh' witacž b'dže,
Kiz i lubošēžu tu pschisħadža
Do Božoh hwojatoh tempela.

(Ššwjata semja a kŕhešcijanška dupa.)

Ta semja Boža je tež hwojata
Hdžež kŕhešcijanška dupa na nej šēj'
Hdžež hwojata kŕhešcijanška budže data
Tom' narodženom' džečžatku,
Šo byto w mērie kŕhešcijanškej
A pschisħisħiwało Jesušēj.

Duž wjeħel hō, o čłowcže lubny,
Kiz kŕheženy hū na kŕhystuša,
To wutorhne cže čžertej i huby
A pomha i hellsch' wohenja,
Šo ty tež džečžo Bože hū
A njebył wēčnuje šhubjeny.

Čži Jesuž hweru i mny pomha,
Hdyž jemu hweru wostanješch
A wjedže cže do hwojoh' doma.
Hdžež i Božej hnadny doštanjesh
To mnto krašnej' iasħižby,
Hdyž był tu hweru kŕhešcijan hū.

(Semja Boža a swjaty wołtać.)

Ta semja Boža je tež swjata
 Hdžež swjaty wołtać stajemy
 Tam Boža wječer je nam data
 A našich hrěchow wodacze,
 Pšches našoh' luboh' jbožnifa,
 Kiž prošyl ja naš wot křiča.
 Echto nochyl k Božom' blidu khodžic?
 Echto k wołtarnej tam nochyl hiež
 Za Božim swjatym czełom wodžic?
 A nochyl Křysta krej tam piež,
 Kiž Křyštus psychel na křiču
 Sa našche hrěchi k wodaczu?

Echto nochyl pšched wołtarjom stancyž.
 Hdžež měschnik prošy sa naš kam?
 Echto nochyl na kolena padnyč,
 Hdžež wđzi Křysta smajjo tam?
 Echto njeby ho tam pokorjal,
 Hdžež žohnowanje je dostał?

Duž stajemy, njewostajemy hędžo,
 Hdž spěwa ho na wołtarju,
 So mět naš žejn' techdy ledžbu,
 Hdž psychidže junu k hędženju,
 Kiž hny tu Boha khwalili
 A „Křyščezje wuřtyjch“ spěwali.

(K l e t k a.)

To měto Bože je nam swjate,
 Hdžež předomanje hlyšchiny,
 Kiž i Božoh' swjatoh' pišma wšate
 A předar jo nam wukladže,
 S tym wón nam Duchu pošylui
 A našchu wěru psychiport.

Duž pošluchajmy wšchitzy hwěru
 Kaž předar mózije předuje,
 Hdž prózuje ho pšche wšchu měru
 A Bože słowo wužyje,
 So by nam wužit psychinješko
 A niž do czełnjow padnyšo.

Ach, nješpi hotra abo bratšje,
 O, wotuč luby pšcheczelo,
 Ach, pošluchaj a nješpi wjazy
 Echto předar tam eži předuje,
 So junu by tam nješpšespał,
 Hdž želuh k hudu sawołał.

Echto pomha wšchal nam k řemšchi khodžic,
 Hdž chzemy my tam hędžo spacz,
 Echto pomha k wołtarnej ho wodžic
 A Božu wječer wužiwacz,
 Echto pomha křchczajza křchcz'jansta,
 Hdžež lubošč njei a poluta.

Ach, to wšchal wšchitto temu pomha,
 Kiž i lubošču wšcho dokonja
 A hwěru dže do Božoh' doma,
 Tam hwoje hrěchi woplata,
 Kiž mózije dzerži žesusa,
 Kiž modlitwu jom' sapěwa.

Duž chzemy hwěru pšchi tym wostacz,
 Kaž křchcz'janam ho saleži,
 So junu móhli k czeščzi dostacz
 Tu křonu a džak njebešči,
 Kiž žesuh slubil saměrnje
 Tom', kiž jom' hwěrnny wostanje.

Teutscher w Porschizach.

Wšchelate i bliska a i daloka.

— Do Husli sa žyřwinskiho wučerja hu ho tšo samowili.
 S nich je ho knjes wučer Ezornat, kiž je w tu khwilu i druhim
 wučerjom w Hornim Wujesdže, wuřwolit. Wot pruhi je ho wot-

hladało. Swježelaze je, so je ho husežanije žyřwinskiho wučeriske
 městno se řerbškim wučerjom wobřadžilo.

— Knjes Szowa w Budyšchinje je sašo nowe piščezle do
 Leubna pola Draždžan natwaril. S teho widžimy, so je jeho
 mjeno dale Łužizy khwalobnje snate. Džžo 30 lět wón piščezle
 twari a je tež wjetšchi džel piščezelom našich řerbškich Božich
 domow i jeho ruki wuřchol. W tu khwilu hu tež w twarje
 piščezle sa řerbšku wořadu — sa Boži dom w Kotezach pola
 Wósborta.

— Na Žana, póněželu 21. junija, směje ho mišioniski hwjedžen
 sa Wojerowstu diwěsu we Łafu. Šerbište předomanje směje knjes
 šarač Gólcž i Budyšchinka.

— 25 lět je, so je ho nowa agenda sa Bože služby w Šakřej
 sawjedla. Dowlž pał je nowocřiščez agendy nuřny, je ho konřistor-
 stwo na synodu wobrocžilo dla namjetow na něhdže nusne pšche-
 mēnjenja, kotrež hu ho po 25 lětach wupofajate. Wobebity wubjerł
 je wo tym wuradžowal a namjeti synodže wuprajil, kotrež hu ho
 psychiwajate. Wjes psychemēnjenjemi je na psychklad tež, so ho
 duchowny po pšcheczitanju řezjenja atd. na wořadu wobrocži je
 słowami: dajče nam pšched Boha stupicz i khwalenjom a wujnacjom
 našcheje křchcz'janstke wěry, a so potom wořada hnydom křeluh
 wěry wuřpěwa — so pał je tež dowolene, so na město spěwanje
 wěry wot duchowneho prajene wěrywujnacze stupi. Tak wadžnosč
 wěrywujnacza w Božej službje lěpje k wědomnju psychidže.

— Žara dobre řarjadowanje hu řchulke nalutowańnje, kotrež
 džezži k lutowanju wabja, a kotrež hu i našchimi nalutowańnjemi
 a wupožčejńjemi řednoczene. Džezži knjesej wučernej po 5, 10
 a 50 pjenježlach dawaja a sa to nakhwilne lutowanje marki
 dořtanu. Hdž maja potom džezži wěšty pjenjes w markach, wone
 je sašo wotedacza a sa to nalutowańske knije dořtanu. Tak móža
 řebi najřhudiche džezži i czařom něščto nahromadžic, dowlž móža
 hižo 5 up. k nalutowańju wotdacž. Druhi wužit w tym leži,
 so ho pšches to pšched tym řahowaja, so pjenjes psychidžja.
 Tak jene džezžo druhe k lutowanju wabi. Echtož řahe natwuknje
 lutowacz, temu je to dobra wučžba sa czař žiwjenja. Duž móžemy
 řarščim i wutrobu poručicž, so bychu tele řarjadowanje podpjerati,
 pšchetož wone je k řbožu džezži. Kaž derje je wořebje sa khude
 řwóžby, hdž maja džezži něščto nalutowane sa czař konřimazije,
 hdž hu wjetšche wudawki nusne. W Waleřchanskej nalutowańni
 hu hižo džezži řjany pjenjes nupsplaczile a je nadžija, so tole
 dobre řarjadowanje pšchezo wjazy řpěchowanja namaka.

— Řhžorřtwowny řejm je řwoje wuradžowanja hačž do
 novembra psychetorhnył.

Něščto k rospominanju.

Wutroba w njebeščach, njebeška we wutrobje.

Křyštus ma dwojate prawo w njebeščach: i přěntja, dowlž
 je jejničli narodženy řyn Boži a herba na wšchem, i druha,
 dowlž je njebo pšches řwoju krej a řmjerčž dobnł. Žene prawo
 wón řam sa ho wřbhowa, to druhe wón nam dari.

Sudancžy.

Na horu horje jim nječdže, i hory pał khwatajo bęža a
 w nižinje pomalku džęja. [yřwł]

Kotra řruwa je jałowa a kotra žona je jałłowa?
 [ž! uřwł! aqwa řwaj! 'wuaž! 'alařu wuřžonž řwaj! 'wanajž]

Walijehe dobrowólne dary sa wbohe armeniske řhroty:

M. N. k dalschemu wocžehnjenju našich řhrotow . . . 3 hr.
 W mjenje wobohich řhrotow praji wutrobnny džak

Gólcž, redaktor.

„Pomhaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow
 duchownych, ale tež we wšchěch pšche-
 dawarňjach „Šerb. Nowin“ na wřach
 a w Budyšchinje dostacz. Na řchtwórcž
 lěta placži wón 40 up., jenotliwe cžiřla
 řo sa 4 up. pšchedawaju.